

ISABEL ALLENDE

ZORRO

EFSANENİN BAŞLANGICI

♥
CAN

ROMAN

TÜRKÇESİ
MEHMET H. DOĞAN

Isabel Allende
ZORRO

EFSANENİN BAŞLANGICI

Can Yayınları: 1523

Çağdaş Dünya Edebiyatı: 620

El Zorro, Isabel Allende

© Isabel Allende, 2005

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

Zorro markası ve kitaptaki tüm karakterlerin kullanım hakları

Zorro Productions, Inc.'e (Berkeley, California, USA) aittir.

İzinsiz kullanılamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Agencia Literaria

Carmen Balcells, SA aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2005

2. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi

Kapak Düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Serap Bertay

Düzeltili: Fulya Tükel

Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset

İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 975-07-0596-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Isabel Allende
ZORRO

EFSANENİN BAŞLANGICI

ROMAN

Türkçesi
MEHMET H. DOĞAN

CAN YAYINLARI

**ISABEL ALLENDE'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

AFRODİT / *araştırma*
AŞKTAN VE GÖLGEDEN / *roman*
EVA LUNA / *roman*
EVA LUNA ANLATIYOR / *öykü*
KADERİN KIZI / *roman*
PAULA / *roman*
RUHLAR EVİ / *roman*
SARARMIŞ BİR FOTOĞRAF / *roman*
SONSUZ DÜZEN / *roman*
YÜREĞİMDEKİ DÜŞSEL ÜLKE / *roman*

Diego de la Vega'nın ve onun nasıl Zorro efsanesine dönüştüğünün öyküsüdür bu. Yıllarca sır olarak sakladığımız kimliğini, sonunda, biraz huzursuzca da olsa ortaya koyabiliyorum, çünkü bana göre boş bir sayfa, Moncada'nın adamlarının yalın kılıçlarından daha korkutucudur. Bu belgeyle, Zorro'nun adını lekelemeye kararlı iftiracılar söyleyeceklerini söylemeden önce, olanları doğru dürüst ortaya koymak istiyorum. Zayıfları savunan, başı dertte genç kızları kurtaran ve güçlülere aşağılayanların çoğu kez başına geldiği gibi, düşmanımız çok. Doğallıkla, her idealist, düşmanları üzerine çeker, ama biz onlardan çok daha fazla olan dostlarımızı saymayı yeğleriz. Bu serüvenleri yeniden anlatmak zorundayım ben, çünkü insanların bundan haberleri olmazsa, Diego yaşamını adalet uğruna boşuna tehlikeye atmış olurdu. Kahramanlık, karşılığını bulmayan bir uğraştır, çoğu kez de erken bir sona götürür; fanatikleri ya da ölüme sağlıksız bir hayranlık besleyenleri kendine çekişi de bundandır. Romantik bir yüreği, zevk düşkünü doğası olan kahramanlara kolay rastlanmaz. Daha kısası şöyle söyleyeyim: Zorro gibisi yoktur.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kaliforniya, 1790-1810

Dilerseniz, en baştan başlayalım, 1790 yılında Yukarı Kaliforniya'da Efendimizin San Gabriel Misyonu'nda öyle bir olay oldu ki, o olay olmasaydı Diego de la Vega da dünyaya gelmezdi. O zamanlar, misyon bir oduncunun omuzlarına sahip, güven içinde yaşanmış kırk yıldan daha genç görünen bir Fransisken olan Peder Mendoza'nın yönetimindeydi. Güçlü kuvvetli ve yönetmede usta biriydi; misyonunun en güç yanı ise Assisili Aziz Francesco'nun alçakgönüllülüğüyle ve yumuşak doğasıyla yarışmaktı. Bölgede yirmi üç misyonu denetleyen, Çumaş, Şoşon ve öteki kabilelerden onları her zaman fazla yürekten karşılamayan çok sayıda Kızılderili arasında İsa'nın sözlerini öğütleyen başka Fransisken rahipler de vardı. Kaliforniya sahili yerlilerinin binlerce yıldır hizmet vermekte olan bir alışveriş ve ticaret ağı vardı. Çevre doğal kaynaklar yönünden çok zengindi, kabilelerse birbirinden farklı özellikler geliştirmişti. İspanyollar Çumaş ekonomisinin etkisi altındaydı, Çin'inkiyle karşılaştırılacak kadar karmaşık bir ekonomiydi bu. Kızılderililerin deniz hayvanı kabuklarına dayanan bir para sistemi vardı, belli zamanlarda, evlilik anlaşmaları kadar mal alışverişine de yarayan panayırlar düzenlerlerdi.

Beyazların taptığı çarmıha gerilmiş adamın gizemi, bu yerli halkların zihnini karıştırıyordu; bir başka dünyada varsayımsal bir mutluluk içinde yaşamak için bu dünyada kendi eğilimlerinin aksine yaşamamanın yararını bir türlü anlayamıyorlardı. Hıristiyanların Cenneti'nde, bir bulut üzerinde yan gelip yatabilir, meleklerle arp tıngırdatabilirlerdi, ama gerçek şuydu ki, ölümden sonraki dünyada Büyük Ruh'un toprağında atalarıyla birlikte ayı

avlamak isterlerdi onlar daha çok. Anlayamadıkları bir başka şey, yabancıların neden yere bir bayrak dikip hayali hudutlar çizdikleri ve orayı kendilerinin ilan ettikleri, geyik peşinde biri oraya girerse buna neden kızdıktıydı. Toprağı sahiplenebileceğiniz düşüncesi, onlara göre, denizin parçalara bölünmesi kadar anlaşılmaz bir şeydi. Peder Mendoza, kurt başlı bir savaşçının önderliğinde birçok kabilenin beyazlara karşı ayaklandığı haberlerini alınca, kurbanlar için dualar etti, fakat fazla endişelenmedi; San Gabriel'in güvende olacağından emindi. Misyonunun üyesi olmak bir ayrıcalıktı, vaftiz edilme karşılığında onun korumasında olmayı seçen ve onun çatısı altında mutlu yaşayan birçok yerli aile de bu ayrıcalığa sahipti. Peder din değiştiren kişiler 'toplamak' için asla asker çağırmak zorunda kalmamıştı. Son zamanlarda meydana gelen ve Yukarı Kaliforniya'da görülen ilk ayaklanmalar olan olaylara, İspanyol birliklerinin ve kendi misyoner arkadaşlarının sert davranışlarının verdiği zararların neden olduğunu düşünüyordu. Birçok küçük yerli kabilenin farklı geleneği vardı, bir işaret sistemiyle anlaşılardı birbirleriyle. Bir savaşta değillerse elbette, asla ticaretten başka bir nedenle bir araya gelmezlerdi. Peder Mendoza'ya göre, bu zavallı yaratıklar, kötü oldukları için değil, cehaletten günah işlemiş masum koyunlardı Tanrı'nın. Sömürgecilere karşı ayaklanıyorlarsa, haklı bir nedenleri olmalıydı.

Peder Mendoza tarlalarda, deri tabaklamada ve mısır öğütmede yerlilerle dirsek dirseğe, yorulmaksızın çalışırdı. Akşamları, herkes dinlenirken o küçük kazaların neden olduğu yaraları sağıltır ya da çürük bir dişi çekerti. Bu da yetmezmiş gibi, vaftiz edilmiş Kızılderililer denen acemilere, ilmihal dersleri verir, derileri, mumları, mısır koçanlarını ve inekleri sayabilmeleri için aritmetik öğretirdi; eğitim denen ve o yerde hiçbir uygulama alanı olmayan okuma yazma yoktu bu derslerin içinde. Gece-leri şarap yapar, hesapları tutar, defterlerine yazar ve dua

ederdi. Gün doğuşunda, insanları duaya çağırarak için çanı çalar, sabah ayinlerinden sonraysa, hiç kimse bir şey yemeden tarlaya gitmesin diye dikkatle gözlerdi kahvaltıtı. Kendine aşırı güvenden ya da gururdan değil de, bu nedenlerden dolayı, ayaklanan kabilelerin kendi misyonuna saldırmayacağından emindi. Ama kötü haberler haftalar boyu sürünce, dikkat etmeye başladı. En sadık adamlarından ikisini, bölgenin öteki yerlerinde neler olup bittiğini öğrenmeleri için gönderdi; bunlar çok kısa bir zamanda savaşçı Kızılderililerin yerlerini buldu ve bütün olan biteni öğrendi, çünkü casusluk yapmak üzere aralarına gönderildikleri Kızılderililer kardeşçe karşılaşmıştı kendilerini. Döndüler ve misyonere, ormanın derinliklerinden çıkan, içine kurt girmiş bir kahramanın birçok kabileyi birleştirme başarısına ulaştığını anlattılar; amaçları İspanyolları her zaman serbestçe avlanmış oldukları Kızılderili atalarının toprağından sürüp çıkarmaktı. Ayaklananlar açık bir stratejiden yoksundu; sadece, o ânın verdiği itiyile misyonlara ve kasabalara saldırıyor, yollarına çıkan her şeyi yakıp yıktıktan sonra geldikleri gibi hızla gözden kayboluyorlardı. Uzun süredir beyazlara hizmet edip aşağılanarak kafayı üşütmemiş olan acemileri saflarına toplayarak çoğalıyorlardı. Gönderilen adamlar, Şef Boz Kurt'un Peder Mendoza ile bir alıp veremediğinin olmadığını, sırf yolunun üzerinde olduğu için San Gabriel Misyonu'na saldıracağını sözlerine eklediler. Bu bilgi karşısında, misyoner önlem almak zorunda kaldı. Yılların emeğinin meyvesini yitirmeye hiç niyeti yoktu, acemi adamlarının kaçırılıp götürülmesineyse karşıydı tabii. İvedi yardım istemek için Yüzbaşı Alejandro de la Vega'ya gönderdiği mesajda Kızılderililer misyondan ayrılırlarsa günahın tuzağına düşer, vahşiler gibi yaşamaya geri dönerler, diye yazıyordu. En kötüsü, korktuğunu ekliyordu sözlerine, çünkü ayaklananlar çok yakındaydı; her an saldırabilirlerdi ve yeterli askerî destek olmazsa kendini savunmazdı. Birinin yolu kesilirse

öbürü kaleye ulaşabilsin diye, güvenilir, ayağına çabuk iki atlı ile farklı yollardan San Diego'daki kaleye de benzer notlar gönderdi.

Birkaç gün sonra Yüzbaşı Alejandro de la Vega dört-nala misyona geldi. Atından atladı, ağır üniformasının ceketini, boynuna sardığı eşarbi ve şapkasını attığı gibi başını kadınların çamaşırlarını duruladıkları yalağın içine soktu. Atının üzeri köpükle kaplıydı; bütün o İspanyol süvari giysileriyle birlikte fersahlarca yol getirmişti binicisini: mızrak, kılıç, ağır deri kalkan, karabina, eyer. De la Vega'ya iki adamı ve erzak yüklü hayvanlar eşlik ediyordu. Peder Mendoza Yüzbaşı'yı görünce kollarını açarak karşılamak için dışarı fırladı, onun atları da kendileri de yorgunluktan tükenmiş iki biniciyle geldiğini görünce, asabiyetini gizleyemedi.

Yüzbaşı gömleğinin koluyla ıslak yüzünü kurular-ken, "Kusura bakma, Peder. Bu iki iyi adamdan başka askerim kalmadı elimde," diyerek özür diliyordu. "Müfrenzenin gerisi Pueblo de los Angeles'in gerisinde kaldı, ayaklanmalar orayı da tehdit ediyor."

"Allah yardımcımız olsun, İspanyollar olmayacağına göre," diye homurdandı Papaz.

"Kaç Kızılderilinin saldıracağını biliyor musunuz?"

"Burada sayı saymasını bilen fazla kişi yok, Yüzbaşı, ama benim gözcü koluna göre beş yüz kadar olabilir."

"Bu yüz elliden fazla olmayacakları anlamına gelir Peder. Kendimizi savunabiliriz. Kime güvenebiliriz?" diye sordu Alejandro de la Vega.

"Bir, bana. Papaz olmadan önce askerdim; sonra, öteki iki misyonere, genç ve yürekli dirler. Burada, misyona verilmiş üç de askerimiz var. Birkaç tüfeğimiz ve karabinamız, cephanemiz, iki kılıcımız, taşocağında kullandığımız barutumuz var."

"Acemiler kaç kişi?"

“Oğul, gerçekçi olalım. Kızılderililerin çoğu kendilerinden olan kişilerle dövüşmez,” diye cevap verdi misyoner. “Olsa olsa, burada büyümüş yarım düzine adama güvenebilirim, bir de silahlarımızı doldurmada yardım edecek birkaç kadına. Acemilerimin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum, Yüzbaşı, çocuk gibidirler onlar. Kendi çocuklarıymış gibi bakarım onlara ben.”

“Pekâlâ, Peder. Gayret dayıya düştü, Allah yardımcımız olsun. Gördüğüme göre, misyondaki en sağlam bina, kilise. Kendimizi orada savunacağız,” dedi Yüzbaşı.

Ondan sonraki birkaç gün, San Gabriel’de kimse durarak bilmedi, çocuklar bile çalışmaya koşuldu. İnsan ruhunu okumada usta olan Peder Mendoza, çevrelerini özgür Kızılderililerin sardığını gördükten sonra acemilerin bağlılığına güvenemeyeceğini biliyordu. Bir işçinin gözünde vahşi bir ışığın parladığını görünce, emirlerine isteksizce uyulduğuna tanık olunca huzuru kaçı: Acemiler taşları düşürüyor, kum torbalarını patlatıyor, ipleri dolaştırıyor, katran fiçilerini deviriyorlardı. Peder Mendoza, koşulların zoruyla, iki Kızılderiliyi hücreye kapatıp bir üçüncüsüne on kırbaç cezası vererek kendi koyduğu sabır kurallarını gözünü kırpmaksızın çiğnedi. Sonra, bekâr kadınların kaldığı bölmenin kapısını iki kalın tahtayla sağlamlaştırdı; sağlam bir hapisane olarak işe yarardı, en yüreklilerin bile ay ışığında sevgilileriyle dolaşmak için çıkamayacağı gibi yapılmıştı. Kalın kerpiçten sağlam bir binaydı, ayrıca bir demir çubuk ve asma kilitlerle dışardan kilitlenebilme gibi bir üstünlüğü de vardı. Erkek acemilerin çoğunu işte buraya kapadılar, dövüş ânında düşmanla işbirliği yapmalarını önlemek için de ayak bileklerine zincir vurdular.

“Kızılderililer bizden korkar, Peder Mendoza. Bizim büyümümüzün çok güçlü olduğunu düşünürler,” diyordu Yüzbaşı de la Vega, karabinasının dipçığıne vurarak.

“İnanın bana, Yüzbaşı, bu insanlar, nasıl işlediğini henüz keşfetmemişlerse de, ateşli silahın ne olduğunu

çok iyi bilir. Kızılderililerin gerçekten korktuğu şey İsa'nın haçıdır," diye cevap verdi misyoner sunağı göstere rek.

"Eh, o zaman biz de haçın ve barutun gücünü gösterelim onlara." Yüzbaşı güldü ve planını açıkladı.

Misyonu savunacaklar kilisede toplandı; kilisenin kapıları kum torbalarıyla kapatıldı, stratejik noktalarda tüfeklerin gireceği yuvalar bırakıldı. Yüzbaşı de la Vega'nın düşüncesine göre, saldıranları belli bir uzaklıkta tuttukça, karabinaları ve tüfekleri yeniden doldurabilirler, terazinin kefesi kendi lehlerine ağır basardı; ama göğüs göğüse savaşta, Kızılderililer sayıca ve vahşetçe kendilerinden kat kat üstün olduğu için, çok zayıf kalırlardı.

Peder Mendoza Yüzbaşı'nın cesaretine hayranlık duymaz da ne yapar! De la Vega otuz yaşlarında kadardı, daha bu yaşta İtalyan savaşlarında pişmiş deneyimli bir askerdi, bu savaşlardan onur yaraları taşıyordu bedeninde. Soyu geriye, El Cid'e kadar götürülebilecek bir *hidalgo*¹ ailesinin üçüncü oğluydu. Ataları, Isabel ile Ferdinand'ın Katolik sancakları altında Mağribilerle dövüşmüştü; ama cesaretlerinden dolayı kazandıkları bütün o yüksek övgülere, İspanya için dökülmüş onca kana karşılık, şereften başka hiçbir şey elde edememişlerdi. Babalarının ölümü üzerine Alejandro'nun en büyük kardeşine miras olarak ailenin evi kalmıştı: Kastilya'da kıraç bir toprak parçasının üzerinde yükselen yüz yıllık taştan bir binaydı bu. İkinci kardeşe Kilise sahip çıktı, böylece De la Vega'nın yazgısına da asker olmak düştü; onun türünden bir delikanlı için bir başka yazgı yoktu. İtalya'da gösterdiği cesaretin karşılığı olarak, bir kese İspanyol altını ve servetini artırmak için Yeni Dünya'ya gitme izni verildi kendisine. Yukarı Kaliforniya'ya geliş böyle oldu; buraya, kendi elleriyle sırtını yere getirdiği hayvanların sayısı kadar, öfkesinden dolayı da Ayı diye

¹ Hidalgo: küçük İspanyol soylusu (Çev.)

tanınan Vali Pedro Fages'in karısı Doña Eulalia de Cal-
lis'in eşliğinde geldi. Peder Mendoza, Doña Eulalia'nın
destansı yolculuğuna dair dedikoduyu işitmişti:
kocasınınki kadar ateşli bir yaradılışa sahip bir hanım.
Kervanının, bir prenses gibi yaşadığı Ciudad de México
ile kocasının beklediği konuksevmez askerî kalenin
bulunduğu Monterrey arasındaki mesafeyi aşması üç ay
aldı. Kervan öküz arabası ve eşya yüklü katırlardan olu-
şan tükenmez bir kuyruğu peşinden sürüyerek kaplum-
bağa hızında ilerliyordu. Grubun durduğu her yerde,
bırakılsa günlerce sürecek bir saray eğlencesi düzenli-
yorlardı. Valinin karısının acayip biri olduğu söyleniyor-
du: Vücudunu eşek sütüyle yıkar, –topuklarına kadar
inen– saçlarını Venedik fahişelerinin kızıl kınalarıyla
boyarmış; Hıristiyan erdemliliğiyle değil de sırf aşırılık
olsun diye, ipekten ve brokardan giysilerini yol boyunca
rastladığı çıplak Kızılderililere örtünmeleri için vermiş.
Sonuncu ve en rezilce söylenti de, yakışıklı Yüzbaşı Ale-
jandro de la Vega'ya nasıl yapıştığına dair hikâyelerdi.
Peder Mendoza, gözünün ucuyla De la Vega'yı süzer ve
bu dedikodularda gerçek payının ne olduğunu
dayanılmaz bir merakla düşünürken, “Ben, zavallı bir
Fransiskan, kim oluyorum da bu hanımefendiyi yargılıy-
orum,” diyordu kendi kendine.

Rahipler, México'daki Misyonlar Müdürlüğü'ne yaz-
dıkları mektuplarda *Kızılderililerin hasır kulübelerde,
giysisiz, ok ve yayla donanmış olarak, eğitimsiz, hükümet-
siz, dinsiz, ya da otoriteye saygısız yaşamayı yeğledikle-
rinden ve kendilerini, mucizevi vaftiz suları günahlarını
asla yıkamamış gibi, utanmaz iştahlarını doyurmaya
adadıklarından şikâyet ediyordu. Kızılderililerin gele-
neklerine bağlılıklarında ısrarları Şeytan'ın işi olmalıydı,
başka bir açıklaması yoktu bunun, bunun için de kaçak-
ları avlamaya ve kementle yakalamaya çıkıyorlar, daha*

sonra da kendi aşk ve bağışlama öğretilerini işliyorlardı kafalarına.

Peder Mendoza bir misyoner olmadan önce oldukça sefih bir gençlik yaşamıştı. Utanmaz iştahları doyurma fikri yeni bir şey değildi onun için, bu nedenle de acemilere sevgiyle bakıyordu. Dahası, rakipleri Cizvitlere gizli bir hayranlık duyuyordu, çünkü ilerici fikirleri vardı onların; bilisizliği bir erdeme dönüştürmüş olan Fransisken kardeşlerin çoğunluğu da içinde, öteki dinî gruplar gibi değildi onlar. Birkaç yıl önce, San Gabriel Misyonu'nun sorumluluğunu almaya hazırlanırken, Jean François de la Pérouse'un raporunu büyük bir ilgiyle okumuştı: Bir gezgin olan bu kişi, Kaliforniya misyonlarındaki acemileri, kişilikten yoksun bırakılmış, ruhları yağmalanmış acınacak varlıklar olarak betimliyordu, bu da Karayip plantasyonlarında çalışan ezilmiş siyah köleleri anımsatmıştı ona. İspanyol yetkililer La Pérouse'un düşüncelerini, adamın Fransız oluşuna yormuştu, ama yazdıkları Peder Mendoza'yı derinden etkilemişti. Yüreğinin derinliklerinde, bilime karşı nerdeyse Tanrı'ninkine eş bir inanç saklıyordu, bu nedenle de misyonu bir refah ve adalet modeline dönüştürmeye karar vermişti. Kızılderililer arasında, kementten çok inandırma yoluyla adam kazanmayı ve onları kırbaçtan çok iyi işlerle elde tutmayı öneriyordu. Bu amaca olağanüstü bir başarıyla ulaştı. Onun yönetiminde acemilerin durumu öyle düzeldi ki, La Pérouse görseydi çok şaşırırdı. Peder Mendoza, San Gabriel'de vaftiz olanların sayısının üç misli artmasıyla ve misyondan kaçan Hıristiyan olmuş Kızılderililerin kısa süre sonra pişman olup geri dönmeleriyle övünebilirdi, ama o hiç övünmedi. Kızılderililer, zorlu çalışmaya ve cinsel kısıtlamalara karşın geri geliyorlardı, çünkü Peder onlara sevecen davranıyordu, çünkü daha önce günde üç öğün yemeği ve başları üzerinde kendilerini fırtınalardan koruyacak sağlam bir çatıyı asla bula mamışlardı. Misyon, Peder Mendoza'nın başarısının sır-

rını öğrenmek için bu uzak topraklara gelen Amerikalı ve İspanyol ziyaretçileri çekiyordu. Tahıl tarlaları ve sebze bahçeleri; kaliteli şarap üreten bağlar; Roma su kanallarından esinlenilerek yapılmış sulama sistemi; göz alabildiğine tepelerde otlayan sürüler; tabaklanmış deriler ve donyağı *bota*' larıyla dopdolu ambarlar etkiliyordu onları. Sepet örücüler ve deri işçileri olarak ünleri eyalet sınırlarının ötesine yayılan acemilerin erinç içinde yaşamalarına ve uysallıklarına hayran kalıyorlardı. "Tok bir karın, mutlu bir yürek", Peder Mendoza'nın en sevdiği deyimdi; acılarını dindirmeye bir tek limon yeterken, iskorbütten telef olan gemicileri işittiğinden beri iyi beslenmeyi takmıştı kafasına. Beden sağlıklıysa ruhu korumanın daha kolay olacağına inanıyordu, bu yüzden de misyona geldiğinde yaptığı ilk şey, acemilerin baş yiyeceği olan değişmez mısır lapasının yerine et, sebze ve domuz yağlı *tortilla*¹ vermeye başlamıştı. Çocuklara, ancak bir Herkül çabasıyla, süt sağlamıştı, çünkü bir kova köpüklü süt için vahşi bir inekle güreşmek gerekiyordu. Bunlardan birini sağmak için güçlü kuvvetli üç adam gerekiyordu ve çoğunlukla inek üstün geliyordu. Misyoner, çocuklara bağirsak kurtlarını döktürmek için kullandığı yöntemi, sütün tadına alıştırmak için de kullanmıştı: Ellerini kollarını bağlıyor, burun deliklerini sıkıştırıyor ve boğazlarına bir huni sokuyordu. Bu denli kararlılık sonuç vermeye başladı; huniler sayesinde çocuklar güçlendi ve bünyeleri sağlamlık kazandı. San Gabriel'de yaşayanlar bağirsak kurtlarından kurtuldu, ara sıra bir soğuk algınlığı ya da ishal salgını bir acemiye öte dünyaya gönderiyorsa da, öteki kolonileri kırıp geçiren öldürücü salgınlardan etkilenmeyen tek koloni oldu San Gabrielliler.

¹ Meksika yemeği, bir çeşit pizza ya da lahmacun (Çev.)

ISABEL ALLENDE

ZORRO

EFSANENİN BAŞLANGICI

ROMAN

Zorro, 19. yüzyılda, İspanyol egemenliğindeki Kaliforniya'da yaşamış bir efsane kahramanıdır. Çizgi filmlerden, çizgi romanlardan anımsayacaksınız: *Maskeli Zorro*, İspanyol valinin zorbalığına karşı halkın yanında yer alır. Üç kılıç darbesiyle 'Z' işareti bırakır düşmanlarının yüzünde.

Günümüzün 'süper' kahramanlarına hiç benzemez. İnsanı güçleri yoktur. Kılıcı, kırbacı ve zekâsı vardır yalnızca. Bugüne dek birçok yazarın kaleminden geçen *Zorro*'ya, bu kez, *Ruhlar Evi*'nin, *Eva Luna*'nın yazarı **Isabel Allende** yepyeni bir soluk getiriyor. Söz büyücüsü Allende, genç Diego Vega'nın *Zorro*'ya nasıl dönüştüğünü anlatırken, efsaneye hayal gücünü katıyor; bu çok bilinen öyküyü hem bir gerilim romanına dönüştürüyor, hem de eğlendirici kılıyor.

KAPAK RESMİ: LUCA PIOLTELLI

ISBN 975-07-0596-3

9 789750 705960

<http://www.canyayinlari.com>